

10 e Kamer

Nr. 1370/11
VAN HET PARKET

Nr. C/120/14
VAN HET ARREST

Eisers tot herstel:
de Wooninspecteur

16 januari 2014

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. GE.66.97.294/09 van het Openbaar Ministerie en van:

1. College van burgemeester en schepenen van met kantoor op het
2. de Wooninspecteur, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, met kantoor te 9000 Gent, Gebr. Van Eyckstraat 4-6,

eisers in herstel,

tegen:

1. op zonder beroep, geboren te wonende te
2. arbeider, geboren te op wonende te
3. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)
4. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

beklaagden,

verdacht van:

De eerste, de tweede, (...)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad,

tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

A. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit,

meer bepaald: door het inrichten van een bijkomende woonentiteit op de zolderverdieping van een meergezinswoning zonder stedenbouwkundige vergunning,

namelijk door het plaatsen van drie houten binnenmuren, het veranderen van een bestaande deuropening, de inrichting van een badkamer en het plaatsen van een keukenblok en nutsleidingen;

op het terrein gelegen te

ten kadaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan

op

gehoren te
wonende te

op

geboren te
wonende te

gehoren te op

wonende te

an

geboren te

op

wonende te

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1-1° c) en 6.1.1., al.1, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

te op niet nader te bepalen tijdstip, in de periode van 1 juni 2008 tot 1 juni 2009.

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20, § 1 en 114, § 1 en 4 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S., 19 augustus 1997),

als verhuurder,

als eventuele onderverhuurder,

als persoon die een woning ter beschikking,

een woning die niet voldoet aan de vereisten van art 5 rechtstreeks of

via tussenpersoon verhuurd of ter beschikking gesteld te hebben met

het oog op bewoning (art 20 § 1 al 1), in casu:

een woning gelegen te

ten

van

eigendom

1. namelijk de woning op het gelijkvloers (nr. te hebben verhuurd aan en te in de periode van 3 april 2010 tot en met datum betekening dagvaarding.

2. namelijk de woning op de eerste verdieping (nr. te hebben verhuurd aan en te in de periode van 1 juni 2010 tot en met datum betekening dagvaarding.

3. namelijk de woningen op de tweede verdieping (nr. en de zolderverdieping (nr. te hebben verhuurd aan zijn gezin en zijn schoonfamilie, te in de periode van 1 september 2009 tot en met datum betekening dagvaarding.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van minstens € 25.700 zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

woning 3a: 3 april 2010 tot 3 februari 2011:	10 x 600 = 6.000
woning 5: 1 juni 2010 tot 1 februari 2011	8 x 550 = 4.400
woning 7 & 7a: 1 september 2009 tot 1 februari 2011	17 x 900 = 15.300

De rechtbank van eerste aanleg te Gent besliste bij vonnis van 25 oktober 2011, 21^e kamer, op tegenspraak voor de beklaagden als volgt:

"strafrechtelijk:

Ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B1 t.e.m. B3 samen, tot een geldboete van € 500.

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op € 2.750.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,

wordt de beklaagde veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van € 25. Deze vaste vergoeding dient thans, als gevolg van de indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de Ministeriële Omzendbrief nr. 131bis (B.S., 16 februari 2011), te worden begroot op € 31,28.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimes, aldus gebracht op € 137,50, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43bis van het Strafwetboek van het bedrag van € 6.425, zijnde het equivalent van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, ten aanzien van de beklaagde, wat betreft € 250, verhoogd met 45 opdecimes en gebracht op € 1.375, of een vervangende gevangenisstraf van 22 dagen, van de uitgesproken geldboete van € 500, verhoogd met 45 opdecimes en gebracht op € 2.750 en wat betreft € 3.212,50 van de bijzondere verbeurdverklaring van het bedrag van € 6.425, zal uitgesteld worden voor een termijn van 3 jaar, te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Ten aanzien van

Vooroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde teniestellingen A, B1 t.e.m. B3 samen, tot een geldboete van € 500.

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op € 2.750.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, wordt de beklaagde veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van € 25. Deze vaste vergoeding dient thans, als gevolg van de indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de Ministeriële Omzendbrief nr. 131bis (B.S., 16 februari 2011), te worden begroot op € 31,28.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimes, aldus gebracht op € 137,50, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42, 3°, en 43bis van het Strafwetboek van het bedrag van € 6.425, zijnde het

equivalent van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, ten aanzien van de beklaagde, wat betreft € 250, verhoogd met 45 opdecimes en gebracht op € 1.375, of een vervangende gevangenisstraf van 22 dagen, van de uitgesproken geldboete van € 500,00, verhoogd met 45 opdecimes en gebracht op € 2.750 en wat betreft € 3.212,50 van de bijzondere verbeurdverklaring van het bedrag van € 6.425, zal uitgesteld worden voor een termijn van 3 jaar, te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

(...)

Wat de herstellvordering betreft van het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur,

beveelt, op vordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, elk van de beklaagden _____ over te gaan tot (1) de staking van het strijdig gebruik van de zolderverdieping als bijkomende woonruimte en (2) het herstel in de oorspronkelijke toestand, namelijk bergruimte, van de zolderverdieping van het pand gelegen te _____ op het kadaster gekend onder _____

wat impliceert: "Alle werken uitgevoerd met het oog op de inrichting van de studio moeten ongedaan gemaakt worden. De opgerichte wanden, keuken, badkamer en nutsvoorzieningen moeten verwijderd worden. Ook de eventuele extra tellers voor nutsvoorzieningen, extra deurbel en extra brievenbus die ten behoeve van deze studio zouden voorzien zijn, moeten verwijderd worden";

en dit binnen een termijn van vijf maanden vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.

Zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen en/of de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur door elk van de beklaagden een dwangsom van € 40,00 zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel vanaf het verstrijken van een termijn van vijf maanden vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van _____ indien de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden.

Verklaart het vonnis, in zoverre het beslist over de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de _____

gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande hoger beroep.

Wat de herstellvordering van de wooninspecteur betreft,

Verklaart de herstellvordering van de Wooninspecteur toelaatbaar en gegrond zoals hierna bepaald.

**Beveelt elk van de beklaagden de
herstelmaatregel, zoals hierna bepaald, uit te voeren.**

**Beveelt de uitvoering van alle werken aan het pand gelegen te
(op het kadaster gekend
onder**

**en aan de vergunde woningen
die nodig zijn om alle gebreken aan het gebouw en aan deze
woningen weg te werken en dit binnen een termijn van tien maanden
vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.**

**Beveelt dat aan de woning een andere bestemming
wordt gegeven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009.**

**Zegt voor recht dat on vordering van de Wooninspecteur elk van de
beklaagden een dwangsom van € 40,00
zal verbeuren per dag vertraging in de uitvoering van de
herstelmaatregel te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van
tien maanden vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.**

**Zegt voor recht dat de Wooninspecteur en het College van burgemeester
en schepenen van de indien elk van de veroordeelden in
gebreke blijft om de bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn
zelf uit te voeren, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien,
overeenkomstig art. 17bis, §7, Kamerdecreet, op kosten van de
veroordeelden.**

**Verklaart het vonnis, in zoverre het beslist over de herstellvordering van de
Wooninspecteur, uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande hoger beroep.**

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op € 136,52.

**Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde
van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op
€ 136,52.**

op burgerrechtelijk gebied:

Houdt de burgerrechtelijke belangen aan."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 9 november 2011 door de beklaagden tegen alle beschikkingen;

- 9 november 2011 door het openbaar ministerie tegen de beide beklaagden.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 22 november 2013 in het Nederlands, behoudens de verklaringen van de beklaagden die zich hebben uitgedrukt in het Turks:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging bijgestaan door meester advocaat met kantoor te voor meester advocaat met kantoor te tevens bijgestaan door de aangestelde tolk in de taal,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

De eisers tot herstel zijn niet aanwezig en worden niet vertegenwoordigd.

2. De hoger beroepen zijn tijdig en regelmatig naar de vorm en zijn ontvankelijk.

De beslissingen van de eerste rechter over de oorspronkelijke derde en vierde beklagde zijn niet door de hoger beroepen bestreden.

3.1 Het hof verbetert een materiële vergetelheid in de telastlegging B door toevoeging van het woord "stelt" na de woorden "een woning ter beschikking".

3.2 Het hof verbetert en preciseert in de telastleggingen B1, B2 en B3 de tijdsbepaling door telkens de woorden "datum betekening dagvaarding" te vervangen door de datum van het bevel tot dagvaarden, dit is "8 februari 2011".

3.3 De aldus verbeterde telastlegging B betreft dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de aanhangigmakende dagvaarding aan ten grondslag liggen. Telkens hierna sprake is van de telastlegging B betreft het die telastlegging en de onderdelen ervan zoals hiervoor verbeterd.

4. De feiten situeren zich voor de beide beklaagden in de tijd in de periode van 1 juni 2008 tot en met 8 februari 2011. Voor zover bewezen werden ze gepleegd met eenzelfde misdadig opzet en leveren zij een voortgezet misdrijf op, waarvan de termijn voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, pas begint te lopen op de dag waarop het laatste feit werd gepleegd, nl. 8 februari 2011. De te last gelegde feiten betreffen een wanbedrijf met een verjaringstermijn van vijf jaar. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

5. Het hof verwijst naar de uiteenzetting van de feiten door de eerste rechter in de rubriek "1. De feiten en hun kwalificatie" in het bestreden vonnis en maakt deze uiteenzetting tot de zijne.

6.1 De feiten van de telastlegging A zijn sinds 1 september 2009 strafbaar als inbreuk op artikel 4.2.1.1°, c) en strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al.1, 1° en 3°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

6.2 Wat de telastleggingen B1 tot en met B3 betreft geldt dat de feiten gepleegd tot en met 10 augustus 2013 een inbreuk waren op artikel 5 en strafbaar waren door artikel 20, § 1 van de Vlaamse Wooncode met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van € 500 tot € 25.000.

Vanaf 11 augustus 2013 zijn de feiten een inbreuk op artikel 5, § 1 en krachtens artikel 20, § 1 van de Vlaamse Wooncode strafbaar met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van € 500 tot € 25.000 of met een van die straffen alleen.

7. Terecht heeft de eerste rechter geoordeeld dat de telastleggingen A en B1 tot en met B3 te last van de beide beklaagden bewezen zijn. De telastleggingen werden door de beklaagden voor de eerste rechter niet betwist en zij betwisten deze evenmin voor het hof.

Uit de gegevens van de strafinformatie staat vast dat de beklaagden, als mede-eigenaars met hun twee kinderen, de zolderverdieping van de woning nader aangeduid in de dagvaarding zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning hebben verbouwd tot een eengezinswoning, en de woningen in het gebouw, nl. op het gelijkvloers, de eerste verdieping, de tweede verdieping en de zolderverdieping in de respectievelijke periodes vermeld in de dagvaarding hebben verhuurd terwijl deze niet voldeden aan de elementaire kwaliteitsvereisten voor bewoning; deze woningen waren op grond van de door een bevoegd ambtenaar gedane vaststellingen ongeschikt en onbewoonbaar.

8.1 Terecht oordeelde de eerste rechter dat de bewezen telastleggingen voor de beide beklaagden met eenzelfde opzet werden gepleegd, zodat voor ze samen slechts een straf moet worden opgelegd, nl. de zwaarste, dit is voor de telastlegging B.

Nu de straf van toepassing ten tijde van de feiten zwaarder is dan de straf van toepassing op heden past het hof bij toepassing van artikel 2, lid 2 Sw. de straf van toepassing op heden toe.

8.2 Net als voor de eerste rechter vragen de beklaagden de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Inmiddels blijkt dat de gevorderde herstelmaatregelen werden uitgevoerd (zie de brief van 7 november 2012 van de dienst Afdeling bouw- en woontoezicht van ^{wat de zolderverdieping betreft} en het proces-verbaal van 9 november 2012 van de Wooninspecteur wat de inbreuken op de Vlaamse Wooncode betreft).

Het hof is van oordeel dat het uitgevoerde herstel niet van aard is voor de beide beklaagden de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verantwoorden. Er was immers een manifeste niet naleving van de vergunningsplicht, die de beklaagden toeliet in de in de

telastlegging C3 vervolgde periode een aanzienlijke huur te bekomen, en de verhuring gebeurde in de vervolgde periodes van de telastleggingen B1 tot en met B3 met reële risico's voor de veiligheid en gezondheid van de bewoners. De toekenning van de opschorting zou een onvoldoende signaal zijn.

De hierna opgelegde geldboete is bovendien niet van aard enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze de sociale declassering van de beklaagden te bewerkstelligen. Het hof kan geen rekening houden met de bewering van de beklaagden dat zij de gevolgen niet kenden van de staat van de woning bij de aankoop en de lasten die zij daardoor op hun schouders kregen. Zij konden zich laten bijstaan door personen die hen daarover konden informeren; als zij dit niet deden is dit enkel aan hen zelf te wijten. Zij kochten trouwens de woning aan in een toestand van leegstand en hadden duidelijk de bedoeling die daarna als meergezinswoning te verhuren, wat er op wijst dat zij doelbewust en uit winstbejag handelden, zodat onwetendheid geen excuus kan zijn.

Rekening gehouden met de aard, de duur en de ernst van de feiten enerzijds en anderzijds het gunstig strafverleden, nl. het blanco strafverleden voor de eerste beklaagde en de eenmalige veroordeling voor een verkeersovertreding van de tweede beklaagde, en het uitgevoerde herstel, bevestigt het hof de oplegde minimale geldboeten, maar verleent het hof voor de beide beklaagden uitstel van tenuitvoerlegging zoals hierna bepaald. Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf voor het geval de geldboete niet wordt betaald was tevens terecht.

De beklaagden verkeren in de voorwaarden om het gewoon uitstel te bekomen: de straf op te leggen aan de beklaagden gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven, zij werden tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de nu uitgesproken straf, de beklaagden zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijven schuldig zullen maken.

Nu de feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 maar voor 1 januari 2012 moeten de geldboeten worden vermeerderd met 45 opdeclemen.

9.1 De eerste rechter oordeelde correct over de bijdrage voor het Slachtofferfonds en de gerechtskosten.

9.2 De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 worden bepaald op € 50 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012. (B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf. Het bedrag ervan bedraagt actueel na indexatie zoals bepaald in artikel 2 van het Algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, € 51,20.

10. Het openbaar ministerie vordert het bestreden vonnis te bevestigen wat de bijzondere verbeurdverklaring betreft.

Het uitspreken van de bijzondere verbeurdverklaring is ten aanzien van de beklaagden wel degelijk nodig. Het is maatschappelijk niet aanvaardbaar dat zij in het bezit zouden blijven van de voordelen bekomen door de misdrijven die zij pleegden. Terecht was de eerste rechter er op dat de verbeurdverklaring er toe bijdraagt de verstoorde maatschappelijke orde te herstellen door het financiële voordeel van de gepleegde misdrijven ongedaan te maken.

Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de veroordeelde, zoals *in casu*, raamt de rechter de geldwaarde ervan en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag.

De door de eerste rechter geraamde geldsom als verbeurd te verklaren illegaal vermogensvoordeel dient voor de beide beklaagden te worden bevestigd.

Ook voor de verbeurdverklaarde bedragen kan nu, gelet op het uitgevoerde herstel, de gunst van het gewoon uitstel voor drie vierden worden verleend.

11. Nu het herstel integraal is uitgevoerd zijn de herstellvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de wooninspecteur zonder voorwerp geworden.

12. Terecht werden de burgerlijke belangen aangehouden.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend bij verstek wat de eisers tot herstel betreft en op tegenspraak voor de beklaagden,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter, uitgezonderd artikel 85 Sw., en:

- art. 211 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het vonnis in de mate het is bestreden wat betreft de beslissingen over de geldboeten opgelegd aan de beide beklaagden, de te hun last verbeurdverklaarde bedragen, de bijdrage aan het Slachtofferfonds, de gerechtskosten, en de burgerlijke belangen,

wijzigt het vonnis in de mate het is bestreden voor het overige als volgt:

verbetert de toelastlegging B zoals hiervoor vermeld in de randnummers 3.1 en 3.2,

verleent gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaar voor € 375 van de opgelegde geldboete, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 2062,50, of een vervangende gevangenisstraf van een maand, en voor € 4.818,75 van het verbeurdverklaarde bedrag,

verleent gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaar voor € 375 van de opgelegde geldboete, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 2062,50, of een vervangende gevangenisstraf van een maand, en voor € 4.818,75 van het verbeurdverklaarde bedrag,

legt de beklaagden elk een vergoeding op voor administratieve kosten van € 51,20,

stelt vast dat de herstellvorderingen zonder voorwerp zijn geworden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk in de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in hoger beroep, begroot op € 194,17.

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, not. 1370/11

Kosten eerste aanleg: € 136,52

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 74,10

Afschriften akten hb: € 5,70

Opstelrecht ber. bekl.: € 30,00

Dagvaarding: € 66,72

€ 176,52

+ 10 %: € 17,65

Totaal: € 194,17

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende
correctie-kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
als voorzitter, en de raadsheren en
en in openbare terechtzitting van 16 januari 2014.
uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van
substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier